

РЕШЕНИЕ

№81/25.06.2018г., гр. Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - ГРАД БУРГАС, наказателно отделение
на единадесети юни през две хиляди и осемнадесета година
в публично заседание в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЛАМЕН СИНКОВ

ЧЛЕНОВЕ: СВЕТЛА ЦОЛОВА

ГАЛИНА ТОДОРОВА

при секретаря Станка Ангелова
и с участието на прокурора Георги Ханджиев
разглежда докладваното от съдия Цолова
НВОХД №97 по описа за 2018г. и за да се произнесе,
взе предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е по искане на осъдено за престъпления от общ характер лице за възобновяване на наказателно дело.

В искането на изрично упълномощения защитник на осъдения Д. И. Д. са релевирани основания за възобновяване на делото по чл.422, ал.1, т.5 вр. с чл.348, ал.1, т.1 - т.3 от НПК – нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание, без да се конкретизира за кое от трите наказания се отнася оплакването. В подкрепа на възражението за допуснати съществени процесуални нарушения искателят изтъква, че в хода на досъдебното производство показанията на неграмотните свидетели М. М. , К. А. , К. М. , В. М. и В. С. са били събрани в противоречие с изискванията на процесуалния закон, тъй като по време на проведените им разпити от разследващия орган недопустимо са присъствали полицейските служители Т. Й. или К. К. Към категорията на съществените процесуални нарушения отнася и изграждането на приетата за установена фактическа обстановка по спора единствено въз основа на досъдебните показанията на посочените неграмотни свидетели, приобщени в съдебната фаза по реда на чл.281 от НПК, което е недопустимо. Заявява, че досъдебните показания на неграмотните свидетели са били манипулирани и некоректно отразени в съставените протоколи за разпит, което явствало от употребените там термини като „балотаж“, „да упражня изборителното си право“, „удостоверявам“ и други, каквито понятия са неразбираеми за въпросните свидетели с беден речник. Твърди, че съдебните инстанции са допуснали процедурни пороци при събирането, проверката и оценката на показанията на свидетелите - полицейски служители Т. Й. или К. К. , тъй като в противоречие с процесуалния закон са допуснали замяна на оригинални устни доказателствени средства, каквито представляват достъпните показания на петимата неграмотни свидетели, посочени по-горе и непосредствено разпитани от съда, с показанията на въпросните полицейски служители, които са деривативни гласни доказателствени средства. Оспорва фактологичните изводи на съдилищата, че осъденият Д. е предлагал или е давал имотна облага на петимата неграмотни свидетели с цел да ги убеди да упражнят правото си на избор в полза на конкретен кандидат от определена политическа партия за кмет на гр. С.. Счита, че при законосъобразно кредитиране на съдебните показания на въпросните неграмотни свидетели и при игнориране на производните устни доказателствени средства, обвинителната теза остава недоказана, респективно недоказано остава авторството на престъплението в лицето на осъдения Д. Като отстоява позицията, че съдебните инстанции са допуснали и потвърдили процедурни пороци при събирането, проверката, анализа и оценката на доказателствата, мотивира извод за невярно възприемане на фактическите обстоятелства и незаконосъобразно приложение на материалното право. Сочи като съществено процесуално нарушение, накарнило правото защита на обвиняемия, привличането му като такъв и проведения му разпит в това качество в отсъствие на адвокат по време на досъдебното производство, което обстоятелство заставило обвиняемия да отрази в съответните процесуални документи, че отказва да ги подпише. Не излага аргументи в подкрепа на оплакването за несправедливост на наложените наказания. Моли апелативния съд да възобнови производството по първо-инстанционното наказателно дело - НОХД №767/2016г. на Районен съд – гр. Я. и да върне делото за ново разглеждане, без да посочва изрично от кой процесуален стадий да стане това и без да държи сметка, че извънредният контрол, който се осъществява в настоящото производство, се отнася до въззивния съдебен акт.

В съдебно заседание по настоящото извънредно производство защитникът на осъдения Д. Д. заяви, че поддържа искането за възобновяване на наказателното дело по подробно изложените в писменото искане

съображения. Акцентираща на опорочено проведен разпит на петимата неграмотни свидетели в досъдебното производство, като отстоява тезата за недопустимо присъствие на друг разследващ полицай или полицейски служител на досъдебния разпит на свидетеля. Смята за адекватна последица от подобен опорочен разпит на свидетел изключването на депозираните от него показания като негодни от доказателствената съвкупност. Настоява за приоритетно значение и отдаване на кредит на доверие на свидетелските показания, дадени от разпитаните лица непосредствено пред съда, когато те са отговаряли на пряко на зададените им въпроси от съда и страните. Заявява, че приложеният по делото метод за събиране и проверка на устните доказателствени средства представлява заобикаляне на процесуалния закон и има за негативна последица недопустима подмяна на преките и достъпни свидетелски показания от производни гласни доказателствени източници. Като отстоява тезата, че съдилищата са допуснали процедурни пороци при проверката, анализа и оценката на доказателствата, което е довело до възприемане невярна фактология по делото и до неправилно приложение на материалния закон, моли апелативния съд да уважи направеното искане за възобновяване на приключилото наказателно производство.

Искателят Д. Д. не се яви в съдебно заседание пред настоящата инстанция и не участва лично в съдебните прения. Не заяви нито устно, нито писмено дали поддържа направеното от неговия упълномощен защитник искане за възобновяване на приключилото наказателно дело.

Представителят на А. п. – Бургас заяви, че искането на осъдения Д. Д. за възобновяване на наказателното производство, макар и допустимо, е неоснователно и пледира същото да се остави без уважение. Намира, че възраженията на защитата се отнасят до неправилно установена фактическа обстановка, т. е. касае се за оплакване за необоснованост на фактическите констатации на съда, който порок не е основание за възобновяване на производството, но доколкото се твърди, че неправилно установената по делото фактология се дължи на нарушаване на правните норми, уреждащи анализа и оценката на доказателствените материали, следва да се приеме, че се прави довод за допуснати съществени процесуални нарушения. Намира за несъстоятелен довода на искателя в тази насока. Дава заключение за съблюдаване на материалния и процесуалния закон от инстанционните съдилища, както и за справедливост на наложените на искателя с обявената и влязла в сила присъда наказания. Излага обстоятелствени съображения в подкрепа на становището си. Категоричен е, че проверяваните съдебни актове, както на първоинстанционния, така и на въззивния съд отговарят на изискванията на процесуалния закон, а възражението на искателя за липса на отговор на направените от него доводи срещу обвинителната теза и на оплакванията му срещу първоинстанционната осъдителна присъда намира за неоснователно. Категоричен е, че при провеждане на разпитите на основните и неграмотни свидетели в досъдебното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните изисквания. Подчертава, че присъствието на полицейски служител по време на разпита на неграмотен свидетел не е забранено и пояснява, че ролята на присъстващото лице е да удостовери прочитането на протокола за проведения разпит на неграмотния свидетел и неговото съгласие със съдържанието на протокола. Изразява позиция за законосъобразност на приложения от съдилищата подход при проверката, анализа и оценката на доказателствените материали, в частност на отдадения кредит на доверие на досъдебните показания на неграмотните свидетели и игнориране на съдебните им такива, след като са изложени изрични съображения защо на първоначалните показания се вярва, а последващите се пренебрегват. Съобразявайки наличните по делото доказателствени материали, които установяват виновно поведение на осъдения Д. , представляващо престъпление по чл.167, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК, заключава, че постановените по делото осъдителни съдебни акта са законосъобразни, липсва нарушение на материалния закон, липсват и съществени нарушения на процесуалните правила, поради което разгледаното искане за възобновяване на делото следва да се остави без уважение. По тези съображения пледира апелативният съд да не уважава направеното искане за възобновяване на процеса.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите в искането на осъдения Д. Д. , изслуша пледоарията на неговия защитник, съобрази устно изразеното в съдебно заседание становище на прокурора и провери материалите по делото, направи следните констатации:

Искането за възобновяване на наказателното дело е допустимо, тъй като е направено от изрично упълномощен защитник на лице, осъдено за престъпление от общ характер и в изискуемия от чл.421, ал.3 от НПК шестмесечен срок, считано от деня на влизане в сила на присъдата, който съвпада с датата на постановяване на въззивното решение поради липсата на законова възможност за касационно обжалване и има за предмет на претендираната проверка съдебен акт от категорията на визираните в чл.419, ал.1 и чл.422, ал.1, т.5 от НПК – решение, непроверено по касационен ред по жалба на подсъдимия, в чийто интерес се претендира отмяната.

Разгледано по същество, искането за възобновяване на наказателното дело е неоснователно.

С присъда №53 ат 06.04.2017г. по НОХД №767/2016г. Ямболският районен съд признал подс. Д. И. Д. за виновен в това, че в периода 21.10.2015г. – 25.10.2015г., в условията на продължавано престъпление предложил на М. А. М. , К. В. М. и В. С. М. имотна облага – пари, по 50 лева на всеки от тях, с цел да ги склони да упражнят изборителното си право на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на определен кандидат за кмет на Община С. от листата на политическа партия БСП, и дал на К. С. А. и В. И. С. имотна облага – пари, 20 лева на А. и 40 лева на С. , с цел да ги склони да упражнят изборителното си право на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на определен кандидат за кмет на Община С. от листата на политическа партия БСП, поради което и на основание чл.167, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК, е осъдил подсъдимия на две години и шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на десет хиляди

лева. На основание чл. 66, ал. 1 от НК първата инстанция е отложила изтърпяването на определеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от три години. На основание чл. 167, ал. 6, вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК съдът лишил подс. Д. от право да заема техническа длъжност „изпълнител” в администрацията за срок от две години и шест месеца.

По повод въззивна жалба на подс. Д. с решение №109 от 26.10.2017г. по ВНОХД №160/2017г. Ямболският окръжен съд изменил първоинстанционната присъда, като заменил наложеното от първата инстанция наказание лишаване от право да заема техническа длъжност „изпълнител” в администрацията с наказание лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с упражняването на избирателните права на гражданите. Потвърдил присъдата в останалите ѝ части.

Съобразявайки особеностите на настоящото извънредно производство, съдебният състав счита, че приоритетно следва да бъдат обсъдени доводите на искателя за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, допуснати на досъдебното производство и при съдебното разглеждане на делото, доколкото се поддържа, че именно те са в основата на неправилното приложение на материалния закон, а и защото от тяхната основателност зависи дали ще бъдат предмет на обсъждане останалите възражения в искането за възобновяване. Обстойният анализ на материалите по делото води до категоричен извод за несъстоятелност на аргументите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебната и съдебната фаза на наказателния процес.

Неоснователно е оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила на досъдебното производство, изразило се в провеждането на разпит на неграмотните свидетели М. М. , В. М. , К. А. и В. С. / свид. К. М. не се е определил като неграмотен, а е заявил, че има завършено начално образование – л.9 от ДП/ в присъствието на полицейски служител Т. Й. или К. К. При обсъждането на този довод следва да се има предвид, че предмет на извънредната проверка е постановеният по ВНОХД №160/2017 г. по описа на ОС-Ямбол съдебен акт, а не пряко и непосредствено дейността на органите на досъдебното производство. Апелативният съд в производството по възобновяване контролира процесуалната и материална законосъобразност на съдебната дейност, но не и тази по разследване. В това производството настоящият съд може да преценява само дали въззивната инстанция законосъобразно е осъществила съответните си правомощия по чл.334 от НПК, в частност в разглеждания казус – дали правилно в процесуален и материален аспект е изменила първоинстанционния съдебен акт само в частта досежно едно от трите наложени наказания и го е потвърдила в останалите му части, като не е намерила основания за връщане на делото за ново разглеждане на прокурора. Наред с това следва да се отбележи, че когато процесуалното нарушение от досъдебното производство е отстранено в съдебната фаза на процеса, то не съставлява основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане на прокурора от досъдебната фаза. Ако съдебното производство е протекло съобразно правилата на чл.13, ал.1, чл.14, ал.1 и чл.107, ал.2 от НПК, както е в случая, евентуално нарушение на изискванията за обективност, пълнота и всестранност на разследването в хода на досъдебното производство е без значение за изхода на наказателното дело и не може да послужи като основание за възобновяване на производството и връщане на делото на прокурора, както претендира защитникът.

По повод обсъжданото възражение за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила на досъдебното производство следва да се подчертае, че идентичен довод е бил направен и пред въззивния съд, който убедително го е отклонил като несъстоятелен. Обосновано е становището му, че провеждането на разпитите на неграмотните свидетели в хода на досъдебното производство в присъствието на полицейски служител не е довело до опорочаване на техните показания. Присъствието на лицето Т. Й. – полицейски служител като свидетел при прочитането на протоколите за разпит на неграмотните свидетели К. А. , В. С. , В. М. и М. М. , както и присъствието на лицето К. К. – полицейски служител при прочитане на протокола за първия разпит на неграмотния свидетел М. не опорочават конкретните действия по разследване – извършените разпити на досъдебното производство на свидетелите М. , В. М. , К. А. и В. С. , поради което не се налага техните показания да се изключат от доказателствената съвкупност. Провеждането на самите разпити на неграмотните свидетели М. М. , В. М. , К. А. и В. С. на досъдебното производство и удостоверяването на акта на прочитане на съставените протоколи за разпит с подписа на лицето Т. Й. или на лицето К. К. не са извършени в противоречие с изискванията на процесуалния закон, нито са засегнали правото на защита на обвиняемия.

Отговаряйки на коментирания довод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила на досъдебното производство, следва да се отбележи, че НПК не съдържа особени правила, които уреждат провеждането на разпитите на лицата, заявили се като неграмотни. Единствените разпоредби, приложими в случаи на свидетелстване от неграмотни лица, са тези на чл.236, ал.1 и ал.3 и чл.228, ал.2 от НПК. Първият цитиран текст задължава разследващия орган да предостави за запознаване или да прочете съдържанието на изписания текст в протокола за извършеното от него действие по разследване и да посочи причината, поради която лицето няма възможност да подпише протокола, като в конкретния случай това е съответният протокол за разпит на неграмотен свидетел. Другият текст - чл.228, ал.2 от НПК касае процесуалното действие „запознаване с материалите по делото“ и предписва задължението на разследващия орган да ги разясни или прочете при невъзможност на запознаващия се да стори това лично. По настоящото дело извършеното от разследващия орган Г. Б. , провела разпитите на четирите неграмотни лица, е повече от изискуемото от процесуалния закон и не е негово нарушение. Доверяването на акта на прочитане съдържанието на съставения протокол за разпит и полагането на отпечатък от палец, вместо подпис на разпитания неграмотен свидетел, е станало в присъствието на полицейски служител Т. Й. за свидетелите К. , В. С. , В. М. и М. М. / при втория му разпит/ и в присъствието

на полицейски служител К. К. за свидетеля М. при първия му разпит, като е целяло да гарантира истинността на тяхното изпълнение и да се противопостави на последващо оспорване за тяхното извършване.

Присъствието на трето лице, макар и полицейски служител, при разпита на неграмотен свидетел, не дискредитира доказателствената стойност на свидетелските показания и не налага априори обявяване на тяхната недостоверност. В настоящия случай в протоколите, обективиращи показанията на неграмотните свидетели М. М., В. М., К. А. и В. С., изрично е отбелязано, че съответният протокол е бил прочетен на разпитвания, т. е. свидетелят е бил запознат със съдържанието му при спазване на предвидения от процесуалния закон ред за своеобразен контрол на записаното в протокола за разпит и неговото съответствие с действително заявеното, поради което не може да се постави под съмнение обективността на съдържанието на въпросните процесуални документи. Нещо повече, третото лице, присъствало при прочитане на протокола за разпит на неграмотния свидетел, по аналогия с изискванията към поемните лица, следва да няма друго процесуално качество и да не е заинтересовано от изхода на делото, поради което при наличието на условията на чл. 117 и сл. от НПК, може да бъде разпитано като свидетел в съдебната фаза и да установи пред съда в това си качество конкретни обстоятелства във връзка със законността на действията на разследващия орган по чл. 236, ал. 1 от НПК, в това число обективното и достоверно отразяване в протокола за разпит на неграмотния свидетел на заявеното от него. Присъствието на трето лице при прочитане на протокола за разпит на неграмотния свидетел не го ангажира пряко с провеждането на наказателното производство и изхода от него, а има единствено удостоверителна функция по отношение на факта, че в изпълнение на изискванията на чл. 236 от НПК съдържанието на протокола за разпит е било сведено до знанието на свидетеля, който не може да чете и пише на български език и който се е съгласил с написаното в протокола. Поради това няма законова пречка полицейски служител да участва като лице с удостоверителни функции при провеждане на разпита на неграмотния свидетел и най-вече при прочитане на протокола за разпит на този свидетел. По тези съображения следва да се приеме, че допускането до разпит като свидетели и изслушването им в това качество от съда на полицейските служители Т. Й. и К. К., предвид характеристиката им на трето лице, присъствало при прочитане на протокола за разпит на неграмотен свидетел от разследващия орган, са изпълнени в съответствие с процесуалния закон.

Неоснователен е доводът за нарушено право на защита на обв. Д. в досъдебното производство поради отнетата му възможност да има защитник и да даде обяснения в присъствието на такъв. Видно от постановлението за привличане на Д. в качеството му на обвиняем на 18.11.2015г. /л.21-23 от ДП/ и от съставения протокол за разпит на обв. Д. от 18.11.2015г. /л.24-25 от ДП/, същият е отказал да подпише посочените процесуални документи, което е надлежно удостоверено с подписите на двама свидетели на отказа. Известно е, че обвиняемият/подсъдимият има право по всяко време на процеса да даде обяснения. В случая обв. Д. е отказал да даде обяснения не само непосредствено след неговото привличане като обвиняем, което е било осъществено без участието на защитник при липса на законовите предпоставки за задължителна защита, но и впоследствие в досъдебното производство, когато се е включил да участва изрично упълномощен от него защитник. Непосредствено след второто привличане на обв. Д. на 01.06.2016г., осъществено този път в присъствието на неговия упълномощен защитник – адв. С. /л.56-59 от ДП/, обвиняемият отново е бил поканен да даде обяснения, този път в присъствието на неговия упълномощен защитник – адв. Е., но той отново е отказал да стори това, заявявайки, че ще се ползва от правото си да дава обяснения последен /л.60-61 от ДП/.

В съдебната фаза, в качеството си на подсъдим, Д. двукратно е отказал да даде обяснения, заявявайки, че ще се възползва от даденото му от закона право да не дава обяснения. При това, в съдебното производство подс. Д. неотклонно е бил придружаван от избрани и упълномощени от него двама защитници – адв. С. адв. С.. Въпреки присъствието на защитниците и въпреки изявлението на подс. Д. в началото на първоинстанционното съдебно следствие, че ще даде обяснения по-късно - след изслушването на свидетелите и вещите лица, при отправена от съда покана и осигурена възможност в края на съдебното следствие, той отново отказал да депозира обяснения /л.110 гърба от НОХД № 767/2016г. При тези несъмнени данни относно процесуалното поведение на Д., като обвиняем и подсъдим, категорично не може да се приеме, че са били нарушени правата му да даде обяснения в хода на наказателния процес в присъствието на защитник, поради което не е налице твърдяното съществено нарушение на процесуалните правила.

При обсъждане на оплакването за съществени процесуални нарушения, допуснати в съдебната фаза, на първо място следва да се отбележи, че основните доводи в искането за възобновяване изразяват несъгласието на осъденото лице с извършените от инстанционните съдилища анализ и оценка на доказателствената съвкупност, като се претендира, че описаните в мотивите на присъдата и във въззивното решение факти не почиват върху доказателствата по делото. По естеството си тези твърдения представляват оплакване за необоснованост на съдебния акт, който недостатък не попада сред основанията за възобновяване, съгласно чл.422, ал.1, т.5 вр. чл. 348, ал.1, т.1-3 от НПК. В настоящото извънредно производство предмет на проверка е единствено начинът на формиране на вътрешното убеждение на съда. Иначе казано, настоящата инстанция следва да провери дали инстанционните съдилища са основали изводите си по фактите върху всички доказателства и доказателствени източници или са игнорирали някои от тях; дали констатациите им почиват върху доказателствени материали, събрани и проверени по надлежния ред; дали са или не са изопачили смисъла и значението на доказателствените източници; дали при оценката на доказателствата са нарушили законите на обективната логика на изследваните факти; дали са обсъдили всички доводи на страните. Компетентният по възобновяването съд няма процесуални правомощия да направи собствена оценка на доказателствените материали, като може да отмени проверявания

съдебен акт, само когато намери пороци в доказателствената дейност на решаващите съдилища, и в частност при формиране на тяхното вътрешно убеждение.

При реализирания извънреден контрол, настоящият състав не констатира дерогиране на процесуалните норми на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК в съдебната фаза на производството, императивно предписващи необходимост от обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и възлагащи задължения на решаващия орган за задълбочен и съвкупен доказателствен анализ при формиране на вътрешното убеждение относно значимите за обвинението фактически положения, предположили наказателната отговорност на подсъдимия Д. за вмененото му престъпление по чл.167, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК. Внимателният прочит на мотивите към атакуваната присъда, както и на въззивното решение, не дава основание да се счита, че обстоятелствата по делото са установени неправилно и вътрешното убеждение на инстанциите по фактите е било опорочено. Съдилищата са анализирали доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, като са ги интерпретирали съобразно действителния им смисъл и съдържание.

Конкретиката по делото очертава следното: В периода 21.10.2015г. – 25.10.2015г. подс. Д. предложил на свидетелите М. , К. В. М. и В. С. М. по 50 лева на всеки от тях, за да ги склони да гласуват на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на определен кандидат за кмет на Община С., а именно М. П. А. от листата на политическа партия БСП. На 23.10.2015г. подсъдимият е дал на свид. К. А. сумата 20 лева, за да го убеди да гласува на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на кандидата на БСП – М. А. На 24.10.2015г. подсъдимият е дал на свид. Велчо С. сумата 40 лева, за да го склони да гласува на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на кандидата на БСП – М. А.

Доказателствената съвкупност, инкорпорирана по делото чрез досъдебните показания на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , приобщени в хода на първоинстанционното съдебно следствие чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 или чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 от НПК, съдебните показания на свидетелите И. , И. С. И. , Т. Й. и К. К. , чрез писмения материал – решение №51-МИ от 18.09.2015г. на ОБИК – Стралджа /л.29-30 от ДП/, регистър на кандидатите за кмет на община С..31 от ДП/, бюлетина за кмет на община С..32 от ДП/, бюлетина за кмет на община С..33 от ДП/, протокол за предупреждение на Д. И. Д. на основание чл.65, ал.2 от ЗМВР /л.96 от НОХД №767/2015г./ и други документи, приобщени чрез прочитането им по реда чл.283 от НПК, обосновава с изискуемата се степен на интензитет основния факт на наказателния процес - извършване на описаното в обвинителния акт престъпно деяние и неговото авторство.

Приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка по спора, към която се присъединил и въззивният, е правилно установена и изведена от събраните доказателства, детайлно анализирани и внимателно преценени поотделно и в съвкупност. Твърдяните от искателя противоречия между данните в гласните доказателствени средства са били обсъдени внимателно от първостепенния съд в мотивите към присъдата съобразно предписанията на чл.305, ал.3 от НПК, като действителното съдържание на нито едно доказателство не е тълкувано превратно, при това точно е посочено на кои доказателства се дава вяра и в коя част, на кои такива не се вярва и защо и най-после на кои се градят направените изводи за авторството на деянието, респективно за виновността на подсъдимия. Вътрешното убеждение на инстанционните съдилища при вземане на решенията по същество на делото е изградено на основата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства, като противоречивите данни в доказателствените източници са били подложени на сериозен и задълбочен анализ. Достоверността им е била преценена на базата на вътрешната им логичност, взаимната им обвързаност, съпоставка и кореспонденция.

Съдилищата са отделили специално внимание в доказателствения анализ на показанията на мотивираните от осъдения Д. свидетели тъй като те касаят спорните по делото обстоятелства – същността на уговорките между осъдения и въпросните свидетели и по-конкретно дали осъденият е агитирал свидетелите срещу обеща ни и/или реално дадени пари те да гласуват на предстоящите избори за кметове и общински съветници за определен кандидат – М. А. от БСП. Макар първостепенният съд да е бил лаконичен при обсъждането на въпросните доказателствени източници за посочените спорни факти, изводите му в тази насока са обосновани и почиват на вярна и точна оценка на събраните гласни и писмени доказателства.

Показанията на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. от досъдебното производство, прочетени в хода на първоинстанционното съдебно следствие на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 от НПК, категорично установяват, че осъденият Д. е агитирал всеки от свидетелите поотделно срещу обеща на или дадена парична сума да гласува на предстоящите избори за кметове и общински съветници за определен кандидат от определена политическа партия - за М. А. от БСП. Коментираните гласни доказателства се намират в пълна кореспонденция с приложените като писмени доказателства документи – решение №51-МИ от 18.09.2015г. на ОБИК – Стралджа, регистър на кандидатите за кмет на община С., бюлетина за кмет на община С., бюлетина за кмет на община С. при проведения балотаж, протокол за предупреждение на Д. И. Д. на основание чл.65, ал.2 от ЗМВР. Анализирани поотделно и съпоставени помежду им, посочените доказателствени средства несъмнено установяват, че осъденият е въздействал психически поотделно на всеки от свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , като ги е убеждавал срещу определена обеща на или реално дадена парична сума да гласуват за определен кандидат за кмет на гр. С.. Съпоставянето на твърденията на посочените свидетели от досъдебното производство, съдържащата се в писмените доказателства информация и последователните показания на свидетелите И. В. И. , И. С. И. , Т. Й. и К. К. налага извода, че в заявеното от свидетелите не съществуват логически несъответствия, които да дават основание показанията им касателно

обещаните или дадените от осъдения пари и тяхното предназначение да бъдат преценени като недостоверни. Не са събрани доказателства за предходни или последващи влошени взаимоотношения между склонените свидетели и осъдения, които да мотивират съда да приеме, че изброените лица са неискрени и предубедени, а депозираните от тях показания цялостно набеляване на осъдения, поради което да следва да се игнорират като съмнителни и неправдиви. Напротив, налице са доказателства, че агитираните лица се страхуват от осъдения, от евентуално приложена от него саморазправа, което логично обяснява дадените от тях противоположни по съдържание показания пред съда и в присъствието на Д. в съдебната зала като подсъдим.

Правилно е решението на инстанционните съдилища, че липсват основания за изключване от доказателствената маса на показанията, дадени в хода на досъдебното производство от склонените от подсъдимия петима свидетели. В тази връзка следва да се отбележи, че ако свидетелят пред съда се откаже от предходните си показания /досъдебните/ и депозира други, в противоположен смисъл, това не означава, че досъдебните му твърдения автоматично губят качеството си на годин доказателствен източник. Отречените показания запазват доказателствената си стойност, но за съда възниква задължението да разкрие причините за противоречията, да ги отстрани в максимална степен и след внимателна преценка да установи кои от доказателствените източници са истинни. По този законосъобразен начин са процедирали съдилищата по настоящото дело, като са приели за правдиви и са гласували вярна на приобщените от досъдебното производство свидетелски показания.

Съдебните инстанции правилно са дали приоритет на показанията на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. от досъдебното производство, които са били приобщени в съдебната фаза чрез тяхното прочитане на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 от НПК. Достоверността на първоначално дадените от тези свидетели показания се основава на обективни факти, каквито са обстоятелствата, довели до започване на досъдебното производство, обстоятелствата, свързани с начина на провеждане на разследването и наличието на очевидна връзка и допълване на посочените гласни доказателства с писмените такива и с показанията на непредубедени свидетели.

Досъдебното производство, образувано въз основа на събраните в хода на оперативно-издирвателните мероприятия данни, се е развило в условията на обективност. Затова напълно основателно свидетелските показания, дадени в хода на разследването, са ценени като достоверни, а тези от съдебната фаза са игнорирани като манипулирани и неистинни. Инстанционните съдилища правилно са приели за голословни изявленията на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , че им е бил упражняван натиск и въздействие от полицаите в хода на разследването и поради това досъдебните им показания са неистинни. Освен че липсват надежни доказателства за оказано от полицейските служители въздействие спрямо посочените свидетели с цел убеждаването им да депозират показания, изобличаващи осъдения Д. , в противоречие с формалната и житейската логика е да се приеме, че полицаите са „изфабрикували“ това наказателно производство, като са мотивирали свидетелите чрез предоставянето на алкохол и храна да дадат показания с конкретно съдържание, сочещо на извършено от осъдения Д. престъпление. За да приемат за достоверни показанията на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. от досъдебното производство и да им гласуват вярна, съдилищата обосновават са констатирани кореспонденция между тези показания и показанията на незаинтересованите свидетели И. В. И. , И. С. И. , Т. Й. и К. К. , както и с документите, приложени като писмени доказателства по делото. Информацията, съдържаща се в досъдебните показания на свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , е изключително подробна и наситена с много детайли, което указва, че свидетелите непосредствено са възприели разказаните събития. От друга страна, същата информация не е била известна на разследващ полицай Г. Б. , както и на останалите полицейски служители, поради което обективно е било невъзможно разследващият орган и другите полицаи да внушат на свидетелите дадените от тях показания или да ги манипулират по какъвто и да е било начин.

Досъдебните показания на агитираните от осъдения Д. свидетели – М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. следва да се кредитират като достоверни, тъй като те са последователни, категорични и логични. Липсва основание тези показания да бъдат обявени за компроментирани и изключени от доказателствената маса, поради това, че свидетелите не са се запознали със съдържанието на собствените си показания. Това се отнася и до показанията на неграмотните свидетели М. А. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , за които вече се каза, че разпитите им по време на досъдебното производство са били извършени в съответствие с изискванията на процесуалния закон, а въпросните им показания са годин доказателствен източник.

Неоснователен е доводът, че първоинстанционната осъдителна присъда се основава единствено на досъдебните показания на свидетелите М. М. , В. М. , К. А. , К. М. и В. С. , приобщени към доказателствената съвкупност чрез тяхното прочитане по реда на чл.281, ал.4 от НПК и при изричната за това забрана по чл.281, ал.8 от НПК. Вярно е, че досъдебните показания на посочените и склонени от осъдения Д. свидетели са с основна доказателствена тежест в това наказателно производство, доколкото като преки участници в проведените с Д. разговори предоставят пълния обем от нужната информация за условията на дирижираното упражняване на избирателните права, но следва изрично да се подчертае, че в случая забраната на чл. 281, ал.8 от НПК не е нарушена. Това е така, защото единствено досъдебните показания на свид. В. М. са били прочетени в първоинстанционното съдебно следствие на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК /л.75 от НОХД №767/2015г. /, докато досъдебните показания на свидетелите М. , К. А. , К. М. и В. С. са били прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 от НПК, т.е. със съгласието на страните, включително на подсъдимия и неговите защитници, като за

тези приобщени показания не се отнася забраната на чл.281, ал.8 от НПК. Наред с това информацията, изводима от инкорпорираните на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК към доказателствената съвкупност досъдебни показания на свид. В. М. , не е изолирана от останалите доказателства – по делото са събрани и приложени като писмени доказателствени материали редица документи, цитирани по-горе; последователни и непроменени в съдебната фаза са останали показанията на свидетелите И. , пред съда полицейските служители - свидетелите Т. са депозирали показания, с които пресъздали изявленията на склонените от осъдения избиратели, като тези техни показания са годин източник на производни доказателства, служещи за проверка на първичните такива.

Обоснована е преценката на инстанционните съдилища за неискреност на показанията на склонените свидетели М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , дадени пред първостепенния съд, с които те отрекли осъденият Д. да им е предлагал или давал пари срещу това те да гласуват на предстоящите избори за кметове и общински съветници за определен кандидат за кмет на гр. С. от партия БСП и заявили, че полицаите са им предоставили безплатно алкохол и храна, за да улечат осъдения Д. в извършване на разгледаното престъпление. Очевидно тези съдебни показания са насочени изцяло към подпомагане защитната теза на осъдения. Освен че са житейски нелогични, при тяхното съпоставяне с досъдебните показания на въпросните свидетели, с последователните и непроменени изявления на свидетелите Т. , К. К. , И. В. И. и И. С. И. , както и с установеното от писмените доказателства, се констатира съществени противоречия, които разкриват неистинност на показанията от съдебната фаза на петимата свидетели – склонени лица. С оглед на това апелативният съд прецени за правилно решението на двете инстанции да игнорират съдебните показания на въпросните петимата свидетели, тъй като същите не заслужават доверие.

Водим от изложеното, настоящият съдебен състав прие, че фактическите изводи относно извършеното деяние и неговия автор, съдържащи се в мотивите към присъдата и преповторени във въззивното решение, са убедително аргументирани, те се основават изцяло на наличните по делото доказателствени материали, събрани и проверени по предвидения в НПК ред, а вътрешното убеждение на съдилищата за релевантните по обвинението факти е формирано в съответствие с изискванията на процесуалния закон. С оглед на това се налага извода за неоснователност на възражението за допуснати при съдебното разглеждане на делото съществени нарушения на процесуалните правила.

При приетите за безспорно установени от двете съдебни инстанции фактически положения, изтъкнати накратко и по-горе в това решение, материалният наказателен закон е приложен правилно, като е била ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия за извършено от него престъпление по чл.167, ал.2, вр. чл.26, ал.1 от НК. В искането за възобновяване не са изложени конкретни съображения в подкрепа на оплакването за нарушение на закона по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Запознавайки се внимателно със съдържанието на актовете на инстанционните съдилища, настоящият състав констатира, че в тях убедително са аргументирани всички обективни и субективни признаци на престъпния състав по чл.167, ал.2 от НК.

Категорично установените конкретни действия на осъдения Д. сочат, че той е оказал психическо въздействие върху свидетелите М. А. М. , К. В. М. , В. С. М. , К. А. и В. С. , като на първите трима предложил сумата от по 50 лева, а на останалите двама дал пари, съответно 20 лева на К. А. и 40 лева на В. С. , за да ги склони да гласуват на 25.10.2015г. на изборите за кметове и общински съветници в Р България в полза на определен кандидат за кмет на Община С., а именно М. П. А. от листата на политическа партия БСП. Без значение за съставомерността на деянието е последвалото поведение на склонения избирател – дали той се е подчинил на указаното му от осъдения и действително е упражнил правото си на вот в съгласие с нареденото му или не се е подчинил на нареждането и изобщо не е гласувал. Без значение е също дали предложената имотна облага впоследствие реално е била дадена от осъдения на склонения избирател.

В заключение, налага се изводът, че са изпълнени предписанията на чл.167, ал.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, обосноваващи ангажиране на наказателната отговорност на осъдения за коментираното престъпление и липсват предпоставките, визириани в чл.304 от НПК за оправдаването му, респективно обосноваващи отмяна на постановените по делото осъдителни актове.

С разгледаното искане за възобновяване не се прави оплакване за явна несправедливост на наложените наказания като основание за възобновяване на наказателното производство по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.3 от НПК, поради което настоящата инстанция ще се ограничи до това да изрази солидаризиране с аргументите на първостепенния съд, изложени в мотивите към присъдата на л.132-133 от НОХД №767/2016г., както и с позицията на въззивната инстанция, отразена в решението ѝ на л.52 - 53 от ВНОХД №160/2017г. Видно от мотивите на присъдата и на въззивното решение съдилищата правилно са приели, че по делото липсват доказателства, установяващи наличието на многобройни или изключителни по характера си обстоятелства, които да обосноват извода, че и най-лекото предвидено в приложимата за казуса норма на чл.167, ал.2 от НК наказание от една година лишаване от свобода е прекомерно тежко и да налагат определяне на санкцията при условията на чл.55 от НК. Двете съдебни инстанции в пълно съответствие с разпоредбата на чл.54 от НК са извършили прецизна индивидуализация на наложеното на осъдения Д. наказание. Ако в съгласие с чл.55, ал.1, т.1 от НК бяха определили за разгледаното престъпление наказание под една година лишаване от свобода, то същото би било несъразмерно леко, несъответно на индивидуализиращите вината обстоятелства, неефективно за постигане целите на санкцията по чл.36 от НК и поради това би се оказало несправедливо, а налагането му би било израз на необоснована снизходителност към дееца. Предвид на това, настоящият състав намира, че наказанието на осъдения за коментираното престъпление правилно е конкретизирано при условията на чл.54 от НК, а не по привилегирования ред на чл.55, ал.1, т.1 от НК. С придобилата юридически стабилен присъда на осъдения Д. е

наложено основно наказание лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца, което е под средния предвиден размер на санкцията за разгледаното деяние. При неговата индивидуализация са били отчетени тежестта на конкретното престъпление, степента на обществена опасност на дееца Д., наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността, данните за личността на осъдения, причините и подбудите за извършване на деянието, актуалността и динамиката на подобен вид престъпления. Не са налице основания за намаляване размера на наложеното на осъдения наказание.

При съблюдаване на кумулативно предвидените в чл.66, ал.1 от НК изисквания правилно е било отложено изтърпяването на определеното наказание лишаване от свобода за минимален изпитателен срок от три години.

Наложенията глоба е в минималния предвиден в приложимата разпоредбата на чл.167, ал.2 от НК размер от 10000 лева, който е съобразен с имущественото състояние на осъдения, занимаващ се с търговска дейност и липсват основания за неговото намаляване.

Определеното от въззивната инстанция по вид наказание лишаване от права, а именно лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с упражняването на изборителните права на гражданите е съобразено с характера на извършеното престъпление и ще ограничи дееца от възможността да заема държавна или обществена длъжност, пряко свързана с упражняването на изборителните права. Срокът на наказанието лишаване от права – две години и шест месеца е съобразен с разпоредбите на чл.37, ал.1, т.6 и чл.49 от НК, както и с константната съдебна практика на ВКС по приложението им, съгласно която наказанията лишаване от права, когато се налагат заедно с наказанието лишаване от свобода, не могат да бъдат за срок по-малък от срока на лишаването от свобода. В случая наложеното основно наказание лишаване от свобода в размер на две години и шест месеца предопределя този срок за минимален досежно наказанието лишаване от права и не позволява неговото намаляване.

По изложените съображения и в обхвата на предоставените правомощия настоящият състав не констатира наличие на основания по чл. 422, ал.1, т.5, вр. чл. 348, ал.1, т. т. 1-3 от НПК, предпоставящи отмяна или ревизия на атакувания от осъденото лице Д. Д. и влязъл в сила съдебен акт, при условията на чл. 425, ал.1, т.1 от НПК. Предвид на това, искането му за възобновяване на приключилото наказателно производство следва да се остави без уважение.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. И. Д. за възобновяване на производството по ВНОХД №160/2017г. на Ямболския окръжен съд и отмяна на постановеното по него решение №109 от 26.10.2017г., с което е изменена присъда №53 от 06.04.2017г. по НОХД №767/2016г. на Районен съд – гр. Я., като на осъдения е наложено наказание лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с упражняването на изборителните права на гражданите и е потвърдена присъдата в останалите ѝ части.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.